

Üniversitenin Bunalımı¹

Onur Can Taştan, Göttingen Üniversitesi Sosyoloji Enstitüsü,
e-posta: onur-can.tastan@sowi.uni-goettingen.de

Benim bu oturumdaki diğer konuşmacılardan bir farkım var. Konuşacağım alan üzerine bir uzmanlığım yok. Diğer konuşmacıların hepsi, üzerine konuştukları alanda uzman ama ben bu konuda tez yazmış değilim. Öncelikle neden bu başlık üzerine konuşmak için davet edildiğimi belirtmeliyim. Bu davetin bildiğim birkaç nedeni var. İlki, 2013 yılında SBF'deki ve Hukuk Fakültesi'ndeki bazı Eğitim-Sen'li araştırma görevlileri olarak bir atf/yayın/kongre çetesiyle uğraşmak zorunda kalmış olmamız. Bunun buraya davet edilmemle olan ilişkisine daha sonra değineceğim ve 2013'te yaşadıklarımızı özetleyeceğim.

Ayrıca sendikalar ve çalışma ilişkileri üzerine çalışan bir akademisyen olarak Almanya'da yazılmakta olan bir yüksek lisans tezinin danışmanlığını yapıyorum. Türkiye'de OHAL sürecinde ve ihraçlar sonrasında üniversitelerdeki dönüşümü ve bu dönüşümün akademisyenlerin sendikal örgütlülüğüne etkilerini konu edinen bir teze danışmanlık yaptığım için söz konusu dönüşümü yakından takip ediyorum.

Son olarak, ihraç edilmiş olmamıza rağmen eski işyerlerimizle, meslektaşlarımızla temasımızı sürdürüyoruz ve hangi üniversitede ne tür dönüşümler yaşandığını takip ediyoruz. Bu takibin benim için ayrı bir anlamı var. Ben emek tarihi üzerine çalışıyorum. Derslerde “12 Eylül darbesi sonrasında Türkiye’de sendikal hareket ezilmiştir” diye anlatırız ama şu soruların cevaplarını hep merak ederdim: Darbeden sonra ve özellikle DISK’e bağlı sendikaların işyerlerindeki örgütlülüğü dağıtıldıktan sonra fabrikalarda, işyerlerinde somut olarak neler yaşandı? İşyerlerinin kendi gündelik rutininde neler değişti? O mücadeleci işçi kuşağı ne tür dönüşümler yaşadı? Maalesef, bu dönüşümün bir benzerini dışarıdan yaptığımız gözlemlerle de olsa eski işyerlerimizde gözlemlene “şans”ımız oldu. İşyerlerindeki ilişkiler nasıl dönüşüyor, kim kime karşı nasıl pozisyon alıyor ve iktidarla nasıl uzlaşıyor, kim nasıl yeni direniş biçimleri geliştirmeye çalışıyor vb. hususları gözlemlene “şans”ımız oldu. Üniversitelerde yaşanan dönüşümü yakından takip etmeye çalışan biri olmam da buraya davet edilmemin nedenlerinden biri.

Şunu hatırlatarak başlayayım. Üniversitelerde yaşanmış olan ihraçlar süreci, Eğitim-Sen üyeleri çerçevesinden bakıldığında ağırlıkla benim gibi “Bu Suça Ortak Olmayacağız” bildirgesinin imzacılarını hedef aldığı için ihraçlara dönük değerlendirmelerde imzacı olma meselesi doğal olarak tartışmaların merkezine çekildi. Ancak burada göz ardı etmememiz gereken bir husus var. Üniversitelerden ihraç edilen Eğitim-Sen üyesi akademisyenler sadece imzacı olanlar değildi. İstanbul Üniversitesi başta olmak üzere kimi üniversitelerde imzacı olmasa bile kendi işyerinde güçlü bir sendikal mücadeleyi taşıyan işyeri temsilcileri ve yöneticiler de ihraç edildi. Ayrıca, bu süreçte ihraç edilen imzacıların kendi işyerlerindeki sendikal faaliyetler içinde de aktif bir şekilde yer almış olmak gibi bir özelliği var. Esas hedef budur anlamında söylemiyorum elbette, fakat bu tasfiye sürecinin bir yan ürünü olarak Eğitim-Sen’in sendikal örgütlenmesi birçok üniversitede büyük bir yara aldı. Bu koşullarda 12 Eylül darbesinin çalışma ilişkilerinde yarattığı dönüşüme benzetebileceğimiz bir biçimde, üniversitelerde neoliberal programın yıllardır hedeflediği ama bir türlü tam olarak hayata geçiremediği birçok uygulama, güçlü bir muhalefetin geliştirilemediği koşullarda hayata geçirilebildi. Bu tasfiyeler olmasaydı bu dönüşüm engellenebilirdi anlamında söylemiyorum bunu ama Eğitim-Sen’in üniversitelerdeki örgütlülüğü bu şekilde tahrip edilmeseydi eğer, bugün üniversitelerde yaşanan bu otoriter ve neoliberal dönüşüme çok daha güçlü bir tepki gösterilebilirdi ve belki hükümetin kimi noktalarda geri adım atması sağlanabilirdi.

Yükseköğretim sistemindeki dönüşüme ilişkin değinmek istediğim bir diğer başlık üniversite rektörlerinin belirlenme süreciyle ilgili. Bildiğiniz gibi rektörlerin belirlenmesinde öğretim üyelerinin oy kullandığı bir aşama da bulunuyordu. Oy kullanma hakkının sadece öğretim üyelerinden olması bir yana, YÖK’ün oylama sonucunda oluşan sıralamayı değiştirme yetkisinin olması ve son aşamada kararın cumhurbaşkanı tarafından veriliyor olması nedeniyle bu oylama süreci hep eleştirildi. Yine de bu uygulamanın bir önemi vardı üniversiteler için. Rektör adaylarının öğretim üyelerinin oylarına talip oldukları bu süreçte, üniversitelerdeki farklı gruplar kendilerini bir nebze de olsa ifade edebilmekte ve adayları kimi talepleri bir vaat olarak dillendirmek zorunda bırakabilmekte ve bu talepler hakkında bir pazarlık yapabilmekteydiler. Bu durum ortadan kalktı. Bütün rektörler çok açık bir şekilde artık cumhurbaşkanına bağlı.

Daha kritik olan bir dönüşüm araştırma görevlisi statüsüyle ilgili olarak yaşandı. Araştırma görevlilerinin, 33. madde dediğimiz güvenceli kadroya atanma ihtimali yok edildi, zira o kadronun kendisi ortadan kaldırıldı. Daha önce kullanım alanı ve kapsamı daraltılmaya çok çalışılmış ama tam olarak tasfiye edilememiş olan bu güvenceli istihdam biçiminin sona ermesiyle

birlikte araştırma görevlilerinin güvencesizleştirilmesi süreci tamamlanmış oldu. Bu dönüşüm, özellikle Öğretim Üyesi Yetiştirme Programı (ÖYP) kapsamındaki araştırma görevlilerinin kadrolarına ilişkin yaşanan değişiklikte kamuoyunun gündemine girebildi. 1 Eylül 2016 tarihinde çıkarılan 672 sayılı KHK ile ÖYP kapsamındaki araştırma görevlileri bir gecede 50/d'ye geçirildi. Bu düzenleme sonrasında absürt gelişmeler yaşandı. Doktorasını bitirmiş ve kendi üniversitesine dönmüş ama hala öğretim üyesi olamamış olan ÖYP'li araştırma görevlileri bir gecede 50/d'ye geçirildi. Fakat doktorasını bitirmiş bir kişi 50/d kadrosunda çalıştırılmaz. Bu nedenle bu durumdaki araştırma görevlileri söz konusu düzenleme gereği işsiz kalma tehdidiyle karşılaştı, kimileri işlerinden oldular. ÖYP'lilerin durumuna özgü düzenlemeler yapılarak durum bir nebze düzeltilmiş olsa da Yükseköğretim Kanunu'nda yapılan bir değişiklikte araştırma görevlilerinin güvenceli kadroya atanma olanakları ortadan kaldırıldı.

Bununla bağlantılı bir diğer önemli ve kanımca çok daha fazla tartışılması gereken mesele ise devlet memurluğuna alınacak kişilerde aranan şartlara eklenmiş olan "güvenlik soruşturması ve/veya arşiv araştırması yapılmış olmak" koşulu. 29 Ekim 2016 tarihinde yayımlanan KHK ile getirilmiş olan bu koşulun nasıl olumsuz bir şekilde işlediğini çeşitli üniversitelerde akademik kadrolara ilk başvuru sırasında, akademisyenlerin yeniden atamaları yapılırken veya 2017 yılının sonunda araştırma görevlilerinin 50/d'den 33. maddede düzenlenen daha güvenceli kadroya son kez geçirilişi sırasında gözlemleyebildik. 2017'nin sonunda güvenceli kadroya hangi araştırma görevlilerinin geçirileceği tartışmaları sürerken güvenlik soruşturması da bir koşul olarak devreye sokuldu. Kişi hakkında yapılan güvenlik soruşturması ve/veya arşiv araştırmasında olumsuz bir sonuç çıktığında bu durum kişinin göreve başlamasına ya da yeniden atanmasına engel olmakta. İşin ilginç yanı şu ki bu güvenlik soruşturması sonucunda somut bir iddia/suçlama ile karşılaşılıyor. Çünkü kişiler çoğu durumda rektörlükten ya da dekanlıktan gelen "Maalesef güvenlik soruşturmanız olumsuz sonuçlandı. Dolayısıyla sizi atayamayacağız" şeklindeki sözlü cevaplar ile karşılaşılıyorlar. Güvenlik soruşturması neden olumsuz sonuçlandı? Bu olumsuzluğun sebebi ne? Bu soruların somut cevapları yok. Bu konuda çeşitli davalar açıldı ancak bildiğim kadarıyla en azından üniversitelere açılmış olan davalar sonuçlanmış değil. Kimi meslektaşlarımız bu tür engellerle karşılaştı. Meslektaşlarımız nereden geldiği belli olmayan bir "hakkınızdaki güvenlik soruşturması sonucu olumsuzdur" yazısı nedeniyle işlerini kaybettiler ya da güvenceli kadroya geçirilmemiş oldukları için işlerini kaybedecekleri zamanı bekliyorlar.

Güvenlik soruşturması uygulamasının bir diğer ilginç yanı, kişilerin söz konusu güvenlik soruşturması yazılarını göremiyor olmaları. Sonucun gerçekten

olumsuz olup olmadığına da emin olunamıyor. Güvenlik soruşturması sonucuna ilişkin gelen yazıda bir sorun olmamasına rağmen üniversite yöneticilerinin “soruşturma sonucu nedeniyle sizin atamanızı yapamayacağız” deme ihtimalleri de var. Böyle söylüyorum çünkü 2017’nin sonunda güvenceli kadroya geçirilmek istenen kimi araştırma görevlilerine ilgili üniversitenin rektörü ya da rektörün mesajını ileten üniversite yöneticileri tarafından mealen şu şekilde önerilerde bulunulduğunu biliyoruz: “33. Maddeye geçme talebinizi güvenlik soruşturmanızın olumsuz olması nedeniyle resmi olarak reddedersek, başka kurumlara ve özel üniversitelere başvururken de bu sizin karşınıza çıkacaktır. Bu nedenle 50/d’den 33’e geçirilme dilekçenizi geri çekin.” Bu tür mesajlar sonucunda başvuru dilekçesini geri çekmek zorunda olan araştırma görevlileri tanıyorum. Bu sayede herhangi bir itiraz hakkı ortadan kalktığı gibi, ileride bu yazıların içeriğini görme olanağı da ortadan kalkıyor. Bu da üniversitelerde yaşanan otoriterleşmenin üzerinde çokça durmamız gereken bir diğer boyutu.

Yaşanan bu dönüşüm süreci aynı zamanda bir çürüme süreci. Varlığını her zaman bildiğimiz, bazen haberlere konu olduğu için takip edebildiğimiz, bazen güldüğümüz, bazen çok şaşırdığımız akademideki kimi çürüme örneklerinin yayıldığını görüyoruz. Dikkat ederseniz son yıllarda atf/yayın çeteleri ile ilgili veya para karşılığı tez yazımı ile ilgili haberlerde bir artış var. Bu haberlerde bir artış var çünkü bu tür çeteler varlıklarını sürdürmenin de ötesinde etki alanlarını genişletebiliyorlar. İnternette ufak bir tarama yaparsanız karşınıza tez yazan çeşitli kişi veya firmalara ait internet sayfaları çıkıyor. Bu sayfalardan söz konusu firmaların fiziksel adreslerine dahi ulaşmak mümkün. Yani saklanma/gizlenme ihtiyacı duymayanları bile var. Bu kişi ya da firmalardan bazıları tez danışmanlığı hizmeti verdiklerini iddia ediyorlar ama aslında bambaşka bir iş yaptıkları biliniyor.

Konuşmamın başında buraya davet edilmenin nedenlerinden birinin 2013 yılında bir atf/yayın/kongre çetesiyle uğraşmak zorunda kalan bir grup araştırma görevlisinden biri olmam olduğunu belirtmiştim. 2013 yılında SBF’de araştırma görevlisi olarak çalışan Eğitim-Sen üyesi bir meslektaşımız bir bilimsel kongreye tebliğ sahibi olarak başvurur. Arkadaşımız kongreye katıldığında bu etkinliğin akademik bir kongre olma niteliğine kesinlikle sahip olmadığını görür ve buna çok şaşırır çünkü kongrenin danışma kurulunda alanın önemli isimleri bulunmaktadır. Düzenleyicilerini tanımadığı bu kongreye başvurmasının nedeni de kongre danışma kurulunda yer alan bu isimlerdir. Yaşadığı olumsuz deneyimlere ilişkin itirazlarını belirten meslektaşımız kongrenin düzenleyicileriyle internet ortamında tartışmaya girer ve sonrasında çeşitli hakaret ve tehditlere maruz kalır. Hatta kongre düzenleyicisi olan şahıs “Yarın rektörünüzün odasında olacağım, hocalarınla birlikte gel, yüzleşelim” şeklinde

bir mesaj atarak meslektaşımıza meydan okur. Rektörlükle kurduğumuz temas sonucunda bu şahsın rektörle görüşmek üzere bir randevu almış olmadığını öğrenmiş ve yalan söylediğini anlamıştık. Bu şahıs da söz verdiği tarihte Ankara Üniversitesi'ne gelmedi zaten.

Bu sırada Eğitim-Sen üyesi araştırma görevlilerinden bir komisyon oluşturduk ve bu kişi ve bağlantılı grubu araştırmaya başladık. Bu sayede varlığını çok duyduğumuz atıf/yayın/kongre çetelerinin nasıl güçlü bir ağ olabildiklerini gördük. Organizasyonun merkezinde kimi makalelerinde doçent, kimi makalelerinde yardımcı doçent olduğunu belirten ama Türkiye'deki hiçbir üniversitede kaydı bulunmayan ve daha önce bahsettiğim kongrenin de düzenleyicisi olan bir şahsın olduğunu gördük. Bu şahıs hangi akademik kurumda çalıştığı sorulduğunda Fransa'daki bir kurumu çalıştığı/bağlı olduğu kurum olarak belirtmekteydi. O kurumla iletişime geçtiğimizde aldığımız cevap ise söz konusu kurumun tarihi boyunca bu isimde bir şahsın asla burada çalışmamış olduğuydu. Aynı şahıs bir başka görüşmede Boğaziçi Üniversitesi'nde doçent olduğunu iddia edince Boğaziçi Üniversitesi rektörlüğüyle görüştük ve kendisinin bu üniversitede de çalışmamış olduğunu öğrendik. Farklı makalelerinde çalıştığı kurum olarak Marmara Üniversitesi ya da Anadolu Üniversitesi'ni de sayan bu şahsı bu üniversitelerin ilgili bölümlerinden sordüğümüzda da aynı cevapla karşılaştık.

Bir yılda yirmiden fazla bilimsel makale yazan ama bu makalelerin neredeyse tamamı çok yazarlı olan bir kişiden bahsediyoruz. Bu şahıs Muzaffer Şerif'in eserleri üzerine de yazıyor, ekonometrik makale de yazıyor, coğrafya üzerine de yazıyor, mühendislik veya tıp alanında da makale yazıyor. Aynı şahıs 7-8 bilimsel derginin de yayıncısı ya da editörü olarak çalışıyordu. Bu kişi ve ekibi alçak gönüllü de değiller. Yayınladıkları bu dergilerin hepsi "Uluslararası Hakemli Dergisi" şeklinde isimlere sahip. Bu dergilerin hakem kurullarını ve farklı dergilerde çıkan makalelerin yazarlarını takip ettiğimiz zaman Türkiye çapında birbiriyle organize olmuş bir ekip çıktı karşımıza. Bu meselenin üzerine etkili bir şekilde gidebilmek için ayrıntılı bir rapor hazırladık ve çeşitli basın kurumlarıyla görüştük. Kimi gazeteler bu konuyu haberleştirmek üzereyken 17-25 Aralık olayları patlak verdi ve bu medya kurumları bütün ilgilerini 17-25 Aralık olaylarına çevirince bu ekibi haberleştirme şansını kaybettik.

Bu mesele bizim için orada kalmıştı. Fakat geçen ay yükseköğretim sistemimizin sorunları üzerine ODTÜ'de yapılan bir sempozyumda yürütülen bir tartışmanın vesile olmasıyla bu ekip yeniden karşımıza çıktı. Benim katılmadığım bu etkinlikteki bir konuşmacı, akademide yaşanan çürüme üzerine konuşurken dernekleşmiş bir ekibin düzenlediği sözde bilimsel kongrelerden bahsetmiş ve bu sorun üzerine konuşulmuş. 2013'te yaşadıklarımızı bilen bir meslektaşım bu

dernekten bahsedince bu grubu kontrol ettim ve aynı ekip olduğunu gördüm. Yıllar içinde çok daha profesyonelleşmişler, yaygınlaşmışlar, yayınladıkları dergilerin ve düzenledikleri kongrelerin sayısı artmış. 2010’lu yılların başlarında “doktora tezi/master tezi yazılır” şeklinde duyuruların yer aldığı blog siteleriyle bu “piyasa”ya girmiş bir şahsın, halen akademik kongreler düzenleyen ve dergiler yayınlayan bir ekibin içinde varlığını sürdürmekte olduğunu tekrar görmüş olduk.

Bizim bu şekilde karşılaşmış olduğumuz ve farklı örneklerine ilişkin haberleri internette kısa bir arama yaparak bulabileceğiniz bu atf/yayın/kongre çeteleri akademideki çürümenin önemli bir parçası. Büyük ihtimalle de bu çürümenin en çirkin hali. Fakat bu tür grupların etki alanlarını geliştirebilmeleri, kısmen de olsa, akademisyenler üzerinde her geçen gün ağırlaşan yayın baskısından kaynaklanıyor.

Akademisyenlerin nasıl bir yayın baskısı altında olduğunu Ankara Üniversitesi örneğinden biliyorum. Ankara Üniversitesi, öğretim üyelerinin atanma ve yükselme başvurularında yerine getirmeleri gereken yayın kriterlerini son yıllarda sürekli olarak değiştirmekte. Bu kriterler sürekli olarak değiştirildiği için araştırma görevlileri ve öğretim üyeleri devamlı olarak ağır bir yayın yapma baskısı altındadırlar. Eskiden kitap bölümü yazmış olmak söz konusu kriterleri karşılamak için geçerli bir seçenekken bir anda kitap bölümlerinin geçerli sayılmadığı bir kriterler sistemine geçilir. Ya da öğretim elemanlarından belirli bir süre içinde yayınlamış olmaları beklenen makale sayısı veya bu makalelerin yayımlandığı akademik dergi türleri bir anda değiştirilir. Bu nedenle öğretim elemanları sürekli olarak değişmekte olan kriterlere uygun yayın yetiştirmek durumunda kalmaktadırlar.

Akademide yaşanan yozlaşmanın bir diğer görünümü de artık bir endüstri haline gelmiş olan akademik kongrelerdir. Kısa bir internet araştırmasıyla çok sayıda sorunlu akademik kongre ilanına ulaşabilirsiniz. Kongreye kabul edilen tebliğlerin tebliğ özeti gönderimi için verilen son tarihten iki gün sonra duyurulduğu kongreler var. İki gün gibi kısa bir süre içinde hangi başvurunun hangi hakeme gönderildiği ve gerçekten bir hakem değerlendirme sürecinin yapılıp yapılmadığı sorularının cevabı maalesef yok. Ayrıca birbiriyle ilişkisi bulunmayan farklı konuların aynı anda kapsandığı kongreler de yaygınlaşmakta. Bir örnek vereyim. Aralık ayında Ankara’da yapılacak ve kimi devlet kurumlarının da organizasyonun bir parçası olduğu anlaşılan bir kongre çağrısı ulaştı bana. Bu kongreye antropolojiden, din bilimlerine, edebiyattan eğitim bilimlerine, spor veya tarihten turizme, Türk dili edebiyatından sosyolojiye, istatistikten yönetim ve organizasyona kadar aklınıza gelebilecek hemen her konuda bildiri

gönderebiliyorsunuz. Üç günlük kongre. Çok da büyük olmayan bir mekânda yapılacak ve bütün bu alanlarda tebliğ gönderebiliyorsunuz. Bu tür kongreler de yaşanmakta olan dönüşümün başka bir boyutunu oluşturuyor.

Üniversitelerimizde yaşanan güvencesizleştirme, otoriterleşme ve çürümeye ek olarak bir soruna daha değinmek istiyorum: Keyfi yönetim sorunu. Ankara Üniversitesi'nde biz atıldıktan sonra da artarak devam eden bir sorun bu. Akademisyenler sürekli değişmekte olan kriterlere uygun yayın yapmak zorundalar. Bunun için çabalıyorlar ve bu yayınları yaptıklarını düşünüyorlar. Sonra rektörlükten bir haber geliyor ve akademisyenlerin başvuru dosyalarında sundukları kimi makalelerin üniversitenin geçerli saydığı dergiler listesinde yer almadığı için kabul edilemeyeceği belirtiliyor. Söz konusu derginin ULAKBİM tarafından taranıyor olduğu belirtildiğinde ise ULAKBİM'de taranan kimi dergilerin kabul edilmediği belirtiliyor. Fakat üniversite yönetimi ULAKBİM tarafından taranan dergilerden hangilerinin kendileri tarafından kabul edilmediğine dair bir liste yayınlamıyor. Böyle bir liste olduğu söylene de akademisyenler bu listeyi göremiyorlar. Bu elemanın kim tarafından ve hangi gerekçelerle yapıldığının bilinmemesi gibi bir vahamete ek olarak, akademisyenlerden üniversite tarafından kabul edilecek dergileri tahmin etmeleri bekleniyor. Ankara Üniversitesi'nde bu tür keyfiliklere artık alışıldı maalesef.

Bu tartışmayı bu döneme uygun olarak gelişen yeni bir akademisyen ve yönetici tipolojisinden bahsederek bitireyim. Normal koşullarda asla cesaret edemeyecekleri işlerin altına giren bir akademisyen ve yönetici tipolojisi gelişmekte. Eski fakültem için söylüyorum. Eskiden Siyasal Bilgiler Fakültesi için hiç kimse AKP'den bulduğu torpille SBF'ye gireceğini, fakülteye fakülteyi düzeltmek üzere geleceğini, oraya çeki düzen vereceğini söyleyip bunu ulu orta dillendiremezdi. Yaşamakta olduğumuz dönüşümle birlikte bu tür kişilere de rastlanabilmekte artık.

Bu salondaki akademisyenler üniversitede yaşanan sorunlarla ilgili benden çok daha fazla örneğe şahittir. Benim biraz dışarıdan da olsa gözlemim şu ki en büyük kaybı çürüme, güvencesizleşme, merkezileşme ve otoriterleşme başlıklarında değil başka bir konuda yaşıyoruz. O da akademisyenlerin birbirleriyle daha az iletişime geçiyor olmaları. Sayısını ve örneklerini çoğaltabileceğimiz olumsuzluklar, gerçekleştikten üç ay, beş ay, altı ay sonra duyulabiliyor. Çünkü akademisyenler maalesef birbiriyle eskisi kadar konuşmuyor. Özellikle SBF'yi biliyorum, Cebeci'deki diğer fakülteleri biliyorum. Ağır bir yıkım yaşandı buralarda. İnsanlar sadece derslerine girip sonrasında odalarına kapanıyorlar ya da evlerine geri dönüyorlar. Hemen hemen tüm meslektaşlarımız ders dışı

zamanlarda okulda bulunmak istemediklerini söylüyorlar. Yaşanan ihraç süreci bizim için (ihraç edilen akademisyenler için) çok ağır oldu ama en az bizimki kadar ağır bir süreci de kalanlar yaşadı. Bu ağır dönem sürüyor. Bu ağır dönemi daha da ayrıntılandırabiliriz, daha ayrıntılı analizler yapabiliriz ama bence buradan çıkmanın yolu akademisyenlerin daha önce yaptığımız gibi ortak kamusal alanlar yaratabilmesinden geçiyor. Aksi halde SBF’de, Cebeci’de, Ankara Üniversitesi’nde, Hacettepe Üniversitesi’nde, ODTÜ’de ve diğer üniversitelerde asla yaşanmayacağını düşündüğümüz ve şu ana kadar yaşananlardan çok daha beter olan olumsuzluklar birkaç yıl içinde buralarda da konuşuluyor, buralarda da yaşanıyor, buralarda da deneyimleniyor olabilir.

Sonnot

¹ Bu metin, Eğitim-Sen Ankara 5 No.’lu Üniversiteler Şubesi ve Mülkiyeliler Birliği’nce 13 Ekim 2018’de düzenlenen 2018-19 Akademik Yıl Açılışı etkinlikleri kapsamındaki ‘Yeni Türkiye’de Bunalım’ başlıklı oturumda yaptığım konuşmanın gözden geçirilmiş halidir. Bu vesileyle bu etkinliği organize eden her iki kurumun yöneticilerine ve beni bu etkinlikte konuşmak üzere davet eden düzenleme kurulu üyelerine teşekkürlerimi sunarım.